

DHAN GOPAL MUKERJI

ARKADAŞIM FİLKARI

"Orman, sessizliğin evidir.
Sessizlikse kalbin iç sesi..."

CARPE
DIEM

Fil Kari, bakmam için bana verildiğinde beş aylıktı. Dokuz yaşındaydım ve ancak parmaklarımın ucunda durduğumda sırtına ulaşabiliyordum. Kari bence iki yaşında gibi uzundu. Belki de birlikte büyüdüğümüz için ne kadar uzun olduğunu asla bilemeyeceğim. Kari, büyük bir çadırda yaşıyordu. Bu çadırın çatısı sazlandı. Direkleri kalın kütükten olduğu için oldukça sağlamdı. Kari içinde hareket ederken çadırı devrilmiyordu.

Kari'nin yaptığı ilk şeylerden biri, bir çocuğun hayatını kurtarmaktı. Aslında pek fazla yemek yemezdi. Ama her gün kırk kilo kadar dal parçasını çiğneyip oynamadan duramazdı. Her sabah onu yıkanması için nehre götürürdüm. Kari kumun üzerinde uzanırken ben de ona, nehrin tertemiz kumuyla bir saat boyunca güzel bir masaj yaptım.

Ardından Kari suya geçer, uzun süre burada yatardı. Sudan çıktığında teni pırıl pırıl olurdu. Ben de sırtına biraz su döküp neşeyle ciyaklamasına bayılırdım.

Bir file lider olmak istiyorsanız kulağından ya-kalamanız gerekir. Tüm bu eğlencenin ardından onu kulaklarından yakalayarak ormanın kenarına bırakırdım. Ben de ormana, onun akşam yemeğinde yemesi için tatlı dallar toplamaya giderdim. Ormanda dal kesmek kolay değildir. Keskin bir baltanızın olması gerekir. Keskin bir balta için de yarım saat boyunca baltayı bilemek lazımdır. Eğer dal düzgün kesilmezse fil ona dokunmayacağı için bu iş oldukça önemlidir.

Ormana girildiğinde çiğnenemeyecek kuralların olduğunu bilirsiniz. Ancak ormandaki hayvanlardan korkan ya da nefret eden birinin, kaplan ve kurtları cezbeden bir koku yaydığını biliyor muydunuz? Bu yüzden her gün, kaplanlar varlığını anlayıp bana saldıracak diye ödüm patlardı. Yerde durmaya cesaret edemeyip bir ağaca tırmanırdım. Çünkü insan ağaçtayken vücudunun kokusu ormana gitmiyor. Ve hayvanlar korkup korkmadığını anlayamıyorlar.

Gördüğümüz gibi Kari'ye dal ve fidan toplamak kolay iş değildi. En narin dalları elde etmek için her türden ağaca tırmanmam gerekiyordu.

Kari en çok yaprak ve dallardan oluşan, mabede benzeyerek büyüyen banyan ağacının körpe dallarını severdi. Bir bahar günü bu dalları toplarken, Kari'nin uzaktan bana seslendiğini duydum. Hâlâ çok küçük olduğundan, sesi fil değil de bebek sesi gibiydi. Birinin ona zarar verdiğini düşünerek ağacımdan indim. Yanına gitmek için hızla koştum. Kari bıraktığım yerde yoktu.

Her yere baktım ama onu bulamadım. Suyun kenarına yaklaştığımda, yüzeyde hareket eden siyah bir şey gördüm. O şey yükseldiğinde filimin hortumu olduğunu anladım.

Galiba boğuluyordu ve ben çok çaresizdim. Çünkü dört yüz kilo olduğundan suya atlayıp onu kurtaramıyordum. Benden çok ama çok daha ağırdı. Sırtı yüzeye çıkıp beni fark edince hortumundan ses çıkarmaya, doğrulmaya ve kıyıya varmaya çabaladı. Ardından, borazan gibi bir ses çıkararak beni suya itti.

Dibe düşerken yerde dümdüz yatan bir çocuk gördüm. Aslında tamamen dipte değil, suda asılı gibiydi. Nefes almak için suyun yüzeyine çıktığımda Kari'nin, ayaklarını kumsala dikmiş, hortumunu da bir el gibi uzatmış şekilde beni beklediğini gördüm.

Tekrar suya dalarak boğulduğunu düşündüğüm çocuğu su yüzeyine çıkarmak istedim. Ancak iyi bir yüzücü olmadığım için karaya ulaşamadım.

O esnada akıntı da beni dibe doğru çekiyordu. Kurtulmak için kıyıdaki sazlara sarıldım. Ama hepsi kırıldı. Çocuğun ağırlığı bir tarafımı yorarken diğer tarafım da aşırı yüzmekten, sazlara tutunmaya çalışmaktan çok zayıflamıştı. Kari normalde çok ağır kanlı bir fildi. Akıntıda sürüklendiğimizi görünce aniden bir şahin gibi aşağı atladı. Ve suyun yarısına geldi. Hortumunu bize doğru uzattığını gördüm. Yakalamak için elimi uzattım ama çok kaygandı. Kendimi tekrar suyun altına düşerken buldum. Fakat suyun çok derin olmadığını fark ettim.

Boğulan çocuk elimde olmasına rağmen nehrin dibine daldım. Ayaklarımla yeri tekmeledim ve ok gibi yukarı fırladım. Bedenim suyun üzerine doğru yükseliyordu. Bu sefer de boynumda kayış gibi bir şey hissettim. Çok korkutucuydu. Çünkü bir su hayvanı tarafından yutulacağımı düşünüyordum. O esnada Kari'nin gürültüsünü duydum. Boynumdaki bağın, onun hortumu olduğunu anlamıştım. İkimizi de kıyıya çekti.

Çocuk yerde uzanmış yatarken, çoban olduğunu fark ettim. Irmağa yıkanmaya gelmişti. Akıntının etkisiyle de çok uzaklaşmıştı. Yüzme bilmediği için az kalsın boğulacaktı. Onu [8] kumun üzerine yüz üstü yatırdım. Kari de hortumunu beline dolayarak onu yavaşça yukarı-aşağı yaparak silkelledi. Bunu birkaç defa yaptıktan sonra çocuğun ağzından su gelmeye başladı. Vücudu üşüyordu.

Başka ne yapacağımı bilmediğim için her yerine sert tokatlar attım. Sonra da filin bacağına yasladım. Çocuk yavaş yavaş kendine geldi.

Bu arada çobanın tüm inekleri, farklı yönlere doğru giderek kaybolmuştu. Bazılarının ormana gidip kaplanlara yem olabileceğinden korktum. Kari'yi, onları nehir kıyısına getirmesi için gönderdim. Ama, Kari de kayboldu. Bu yüzden çoban tamamen iyileştiğinde inekleri ve kayıp filimi aramaya gittik. Onu nerede buldum bil bakalım! Fidanları ve dalları bıraktığım ormana gitmiş,. Gövdesini bu yığına gömmüş. İnekleri, çobanı ya da beni hiç düşünmeden en iyilerini yiyordu.[9] O gün onu cezalandıramadım. Çünkü çoban ve benim hayatımızı kurtararak görevini yapmıştı.

Kari bir bebek gibiydi. İyi bir fil olması için eğitilmesi gerekiyordu. Haylaz olduğu zamanlarda söylemezseniz, her zamankinden çok yaramazlık yapıyordu.

Mesela bir gün biri ona yesin diye biraz muz verdi. Kari kısa zaman içinde olgun muzları çok sevmeye başladı. Bizim de evin içinde, yemek odasındaki pencerenin yanında bir masamız vardı. Üzerine büyük meyve tabakları koyardık. Bir gün o masadaki bütün muzlar yok oldu. Ailem evdeki bütün meyveleri yediklerini sanarak hizmetlileri suçladı. Birkaç gün sonra muzlar yine kayboldu. Bu sefer de suç, yapmadığım halde bana atıldı.

Anne-babama ve çalışanlara çok kızgındım. Çünkü tüm meyveleri onların aldığından emindim. Meyvelerin bir sonraki kaybolduğu gün, Kari'nin otağında ezilmiş bir muz buldum. Bu beni çok şaşırttı. Çünkü [10] orada hiç meyve görmemiştim. Ve bildiğiniz gibi o hep dalları severdi.

Ertesi gün annemle babamın izni olmadan, yemek odasındaki masadan meyve alıp almayacağımı düşünüyordum. Yılana çok benzeyen uzun, siyah bir şey aniden pencereden içeri girdi. Ve bütün muzlarla birlikte gözden kayboldu. Çok korkmuştum. Çünkü yılanların muz yediğini hiç görmemiştim.

İçeri gizlice girerek meyve alan o dehşet verici şeyin korkunç bir yılan olduğunu düşündüm. Büyükle bir korkuyla odadan sürünerek çıktım. Ve evden dışarı fırladım. Yılanın eve geri döneceğinden, bütün meyveleri yiyip hepimizi öldüreceğinden emindim.

Dışarı çıktığımda Kari'nin, çadırı yönünde gözden kaybolduğunu gördüm. O kadar korktum ki yanına gidip beni neşelendirmesini istedim. Yanına ulaştığımda onu muz yerken buldum. Şaşkınlıktan donakaldım. Tüm muzlar etrafına saçılmıştı. Hortumu ile durduğu yerden uzaktaki birine uzandı. O an Kari'nin hortumu kara bir yılanla benziyordu, hırsız oydu!

Yanına giderek kulağından çektim. Annemle babama bütün meyveleri yiyenin ben değil Kari olduğunu sevinçle gösterdim. Sonra da onu azarladım. Çünkü filler kelimeleri çocuklar kadar iyi anlar. Ona; bir daha seni meyve çalarken görürsem kırbaçlanacaksın, dedim. Hizmetçiler dahil herkesin ona kızgın olduğunu biliyordu. Gururu o kadar incinmişti ki yemek odasından bir daha asla bir şey çalmadı. Ve o günden sonra biri ona meyve verirse, teşekkür edercesine bağırırdı.

Bir fil yanlış yaptığı için cezalandırılmaya razıdır. Ancak onu sebepsiz yere cezalandırırsanız, bunu hatırlayacak ve size anlayacağınız dilden karşılık verecektir.

Yaz tatilinde onu yine nehirde yüzmeye götürmüştüm. Birçok erkek arkadaş da yardım etmek için benimle geldi. Kari, kıyıda yatarken onu kumla ovuşturuyorduk. Sonra suya girince biz de oyun oynamaya başladık. Kari sudan çıkarken, adı Sudu olan bir çocuk kıyıda duruyordu. Hiçbir sebep yokken, kırbacıyla filime birkaç kez vurdu. Kari çığlık attı ve kaçtı. Onu hemen eve getirdim.

Sonraki yaz Kari o kadar büyümüş ve şişmanlamıştı ki, parmak uçlarımda durduğumda bile sırtına ulaşamıyordum. Nereye gitsek onu dışarı çıkarırdık. Bazen sırtına biner bazen de onunla birlikte yürürdük. İyi davranırsa ona tatlı dallar ve lezzetli meyveler verirdik.

Arada bir özel muamele olarak göğsüne samanla masaj yaptık. Ve o da neşeyle ciyaklar, tombul bacaklarıyla elinden geldiğince sırtüstü yatarak güneşe bakardı.

Bir gün Sudu, fili banyo yaptırmak için götürdüğüm nehir kıyısında duruyordu. O gün Kari çok iyiydi. Biz de ona saman masajı hazırladık. Ama hava çok sıcaktı. Fil, banyosunu yapmadan önce biraz yüzmek için nehre atladık. Sudu ve fili de kıyıda bıraktık. Kari hiçbir uyarıda bulunmadan ona deli bir boğa gibi koştu. Hortumunu Sudu'nun boynuna doladı. Onu suya fırlattı. Ve çok uzun bir süre orada tuttu. Sudu sonunda sudan çıkarılıp yere uzandığında neredeyse aklını yitirmişti.